

uheldig Mangel paa Enhed, men ogsaa, fordi Ledelsen af det største af disse Telefonselskaber, Jydsk Telefonaktieselskab — det Selskab, der efter Lovforslaget er tænkt som Nyordningens Bærer, idet det dels selv skal erhverve og dels ved Statens Mellemkomst have overdraget de smaa Selskabers Anlæg og i et vist Omfang ogsaa Statsanlægene —, har vakt en Misfornøjelse i Befolkningen, som har givet Anledning til en Række Klager, om hvilke det ogsaa i Telefonkommissionens Betænkning hedder, at deres Berettigelse kun alt for ofte har maattet anerkendes. Den Stilling, man tager til det foreliggende Lovforslag, maa da være bestemt ved, om det kan antages, at dette paa tilfredsstillende Maade vil afhjælpe disse Mangler og fyldestgøre det Formaal at skaffe den for Befolkningen bedst mulige og tillige den billigst mulige Ordning af Telefonvæsenet. Ikke mindst i Jylland med den ofte spredte Bebyggelse og de forholdsvis lange Afstande fra Nabo til Nabo spiller Telefonen en overordentlig stor Rolle ikke blot for Forretningslivet, men for hele Befolkningens daglige Liv, og det bliver derfor af den største Interesse for Befolkningen at faa Telefonvæsenet ordnet paa tilfredsstillende Maade.

Men for at Telefonvæsenet skal være ordnet paa tilfredsstillende Maade, skal det ikke blot være i teknisk og administrativ Henseende tilfredsstillende ordnet, men det maa ogsaa være ordnet paa en saadan Maade, at man kan faa Telefonbetjening til en Pris, der er overkommelig for den store Befolkning; og selv om Befolkningen derfor naturligvis maa betale, hvad en tilfredsstillende Ordning af Telefonvæsenet med Nødvendighed koster, er det af den største Interesse, at Befolkningen heller ikke kommer til at betale mere, end en saadan tilfredsstillende Ordning med Nødvendighed kræver. Derfor bliver Spørgsmaalet om Betalingen for Telefonen, Spørgsmaalet om Taksterne, set fra Befolkningens Synspunkt, et saa betydningsfuldt Spørgsmaal i hele denne Sag, at det er naturligt, at det har været dette Spørgsmaal, der i Befolkningens Stilling til Sagen hidtil har spillet den mest fremtrædende Rolle.

Nu sagde den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Abrahamson), at Ledelsen af det jydsk Telefonvæsen i det sidste halvandet Aar havde været mere tilfredsstillende i teknisk Henseende. Det er muligt, at dette er Tilfældet; men derimod har den Forstaaelse, Ledelsen har vist overfor Befolkningens Ønsker netop med Hensyn til Takstspørgsmaalet, i den senere

Tid ladet meget tilbage at ønske, og det er naturligvis en af Grundene til, at Befolkningen ønsker dette Takstspørgsmaal nærmere drøftet og undersøgt, inden en ny Koncession gives. Den 13. Marts 1920 blev der i Telefonkommissionen mellem Jydsk Telefonaktieselskabs Bestyrelse og Repræsentanter for Jyllands Telefonabonnentforening truffet den Overenskomst, at Aftaler om Smaatakker — det vil altsaa sige Aftaler om Ekstraapparater, om Betalingen for Telefonens Flytning, om Natsamtaler o. s. v. — ligesom en hel Række Regler for Telefonens Brug skulde afgøres ved Forhandling mellem Abonnenterne og Selskabet, saaledes at hvis Enighed herom ikke opnaaedes, Telefonkommissionen skulde fungere som Opmand. I Henhold hertil blev der i Marts—April 1920 truffet Aftaler mellem Repræsentanter for Telefonabonnentforeningen og Jydsk Telefonaktieselskab; men skønt en saadan Overenskomst var truffet, har Jydsk Telefonaktieselskab, efter hvad der er meddelt mig, i nogle „Vilkaar og Takster“, som Selskabet har udstedt, gældende fra 1. Januar 1921, ensidig tilsidesat den Overenskomst, der var truffet mellem Selskabet og Abonnenterne. En Klage fra Abonnentforeningen til Selskabet førte ikke til noget Resultat. Abonnentforeningen sendte saa en Deputation til Statstilsynet; Statstilsynet henviste til at klage til Telefonkommissionen, hvis man ikke kunde opnaa Enighed med Jydsk Telefonaktieselskabs Bestyrelse. Da man henvendte sig til Jydsk Telefonaktieselskabs Bestyrelse, lykkedes det først efter gentagne Henvendelser overhovedet at faa en Forhandling, og da man saa endelig fik en Forhandling i Gang, vilde Selskabet ikke paa noget Punkt fravige de ikke-overenskomstmæssige Vilkaar, det havde fastsat i sine „Vilkaar og Takster“.

Aftalen blev saa, at Telefonabonnentforeningen skulde forelægge sine Klagepunkter for Selskabet, der skulde give et Svar, og saa skulde i Overensstemmelse med Overenskomsten af 13. Marts 1920 Sagen forelægges for Telefonkommissionen. Telefonabonnentforeningen henvender sig til Selskabet; der gaar en Maaned, Selskabet svarer overhovedet ikke Foreningen. Saa skriver i Begyndelsen af Juni Maaned i Aar Telefonabonnentforeningen til Telefonkommissionen. Efter hvad der er meddelt mig, har Telefonabonnentforeningen ikke en Gang faaet et Svar paa denne Skrivelse. Dette er blot et Eksempel paa de Forhold i denne Sag, der med Rette har vakt en udbredt Misfornøjelse i Befolkningen og har gjort